

N:o 6. 1920.

Ägare: *DJURGÅRDENS IDROTTSFÖRENING.*
 Ansvarig utgivare: *J. C. N. af KLERCKER.*
 Redaktör: *ERIC AHLSTRÖM, Skärsåtra.*
 Riks- och Allm. Telefon: Skärsåtra 4 41 (samtrafik).

12:te årgången.

MEDALJEN.

Medaljen, vår vackra, nya medalj, är nu äntligen färdig. Alla, som sett den, skänka den sitt stora erkännande. Och de pristagare, som bli de första, som få den, förra vinterns skidåkare, boxare, brottare och skyttar, samt denna sommars idrottsmän, och allra helst de, som få den i brons i etui, såsom förningsmästerskapstecken, böra känna en särdeles tillfredsställelse.

Till hur många ypperliga idrottsmän har vår gamla, enkla medalj, den före denna nya, utdelats? Och hur många överdådiga prestationer ha belönats med den medaljen, vilken i jämförelse med den nya verkar förtvivlat förlegad och anspråkslös, men ändå varit en eftersträvansvärd utmärkelse! För visso kunna de medaljerna räknas i många, många hundratal.

Nu skall den nya ut till sina förvärvare.

Låt den då alltid bli en belöning för gott arbete, för skicklighet i idrottsliga värv och för ideellt intresse för idrottens stora sak.

Det första förslaget.

Det slutligt godkända förslaget.

Låt den alltid bli något värdefullt, något att sträva efter, en utmärkelse, som är värd sin ansträngning och sitt arbete. Den är inte en tingest, som strös ut, utan den är och kommer att bli ett särtecken på något, som skiljer dess bärare från alla andra som inte kunnat nå det.

Bär den således med stolthet och se alltid till att den dessutom bäres med heder.

Jag kan inte erinra mig, vem som burit på uppslaget till den nya medaljen. Dock minns jag att den redan så tidigt som i juli 1909 var införd skisserad i medlemsbladet. Nylund fick då uppdraget att försöka få fram den.

Diverse mellankommande anledningar uppsköt frågans lösning, men i juni detta år kunde Nylund i alla fall förevisa medaljen, oss andra till stor belåtenhet och Nylunds energi till all heder.

Bågspännaren är efter bildhuggaren Christian Erikssons vackra verk nere i Staden, och medaljens utförande har varit anförtrött i sådan medaljgravör, som artisten Kulle.

BERGENRESAN

i några korta drag.

Jag har lovat vännen Ala att göra några rader om vår Bergen-resa, under förutsättning att denna endast bleve av det behagligaste slaget. På förhand visste jag alltså att »Djurgårdaren» för denna månad bl. a. skulle innehålla en rövarehistoria från fotbollfärden, ty, kan väl ett gäng, bestående av 4 damer, Djurgårdens och Stockholms 12 bästa fotbollspelare (— Ragge) Svenne Falk, Jyns och allas vår gode vän Mac, göra en sådan tripp annat än behaglig? Visserligen har jag vässat min penna, men den är ändå ej tillräckligt skarp för att på ett tillfredsställande sätt kunna skildra svenska folkets öden och äventyr i främmande land. För att nu inte glömma Mac's.

En resa börjar i flesta fall med att man kliver upp på ett tåg. Så gjorde även de 19, om vilka dessa 4 spalter delvis komma att handla och detta skedde den vackra aftonen på den tredje dagen i månaden juni.

»Det är så mycket som kan råka till att hända uti en andra klassens sovkupe» sjunger skalden. Men vi reste tredje klass och därför hände ingenting märkvärdigt den matten under vilken resan Stockholm—Kristiania företogs. Utom det möjligen att Mac för första gången på många år använde den 52-bladiga och med tillhjälp av denna och »författaren» introducerade han en ny gren av den ädla spelkonsten i djurgårdsgänget. »Solo wist» blir säkerligen hädanefter djurgårdsettans huvudsakliga tidsfördriv på långresor medan »21» och andra tjuvspel få vila sig.

I alla händelser lyckades vi något så när färdigkladda komma av tåget i Kristiania på fredagsförmiddagen. Att vi sedan skulle göra den vanliga visiten upp till Holmenkollen och Frognersåtern var ju givet, ty när man kommer till Kristiania måste man väl ut för att »se på stam». Och det gör man som bekant bäst genom att resa upp med Tryvandsbanen.

Vi använde eftermiddagen till att förkovra oss i uthållighet, men när vi i 3 timmar kutat omkring efter Nockes karta över »Kristiania med omegn» tyckte visst Mac att det räckte till och frågade om vi ej då voro halvvägs till Bergen. Som vi tyvärr hade en ganska lång väg kvar dit, måste vi rasta vid Frognersåtern, där

vi åto både bra och billigt, varefter höjdpunkten av eftermiddagens alla galma upptåg nåddes vid utsiktstornet.

Så småningom halkade vi ned till byen och Savoy, där åter en rad kvicka vitsar föddes. I badrummet, där Mac knådade några av pojkarna, rungade skrattsalvorna, ända till dess Mac försökte amputera bort högra armen på ett trasigt glas. (Sin arm förstås.) Nocke, känd kvacksalvare, lappade dock ihop Mac så pass att han utan alltför stora svårigheter kunde fortskaffa sig till stationen och göra oss sällskap till resans mål, som nåddes vid 12-tiden på lördagsmiddagen.

Vid ankomsten till Bergen mottogs vi bl. a. icke av borgmästaren i Bergen, ej heller av några som helst representanter för den klubb som skulle vara vår värd under vistelsen där, nämligen Brann. Den förre representerades dock av polisen Jonsen, vilken var mycket förekommande mot oss, i det han på intet sätt hindrade vår kryss till stadens fashionablaste hotell, St. Olav. Vi installerade oss naturligtvis nästan omedelbart i dess matsal, varest till allmän förvåning nästan hela gänget fick rum på en gång. Knata kunde dock ej hitta på namnet »Slarvsyltan» på inkvarteringen i fråga förrän vi andra gången hedrade »rummet» med vår närvaro, men sanningen att säga så åto vi där både billigt och med smak. Enär ju smaken växlar högst betydligt var det väl söjt för omväxling i matsedeln, en kunde ju äta av den osten, en annan av den andra.

Vi voro emellertid ej i Norge för att äta utan för att spela fotboll. Kunde vi sedan kombinera detta med möjligheten att få se något av Norges vackra natur vore ju ännu ett mål vunnet. Vi passade därför tillfället att på eftermiddagen före matchen göra en tur med Flöibanen upp till Flöien, varifrån man hade en den härligaste utsikt man gärna kan önska att se. Härifrån såg man nästan alldeles under sig, och från 600 meters höjd, Bergen, litet längre bort fjorden med alla dess fartyg, och längst bort i fjärran de imponerande, snöklädda fjällen. Dessutom sågo vi även på klockan, vilken visade att det började bli tid att göra sig i ordning för matchen.

Vi hade alltså att bege oss av till Brann's Stadion, varest matchen skulle

spelas, och antagligen endast tack vare det förhållandet, att det på varje bil fanns en »kontrollant», hittade vi dit i tid. Det var då för märkvärdigt — som Bohlin brukar säga — att det inte fanns en bil i Bergen utan en gycke som satt bredvid chauffören, och naturligtvis fingo vi gärna betala även för hans åkning. Men Sten han talde inga »kontrollanter», utan parodierade honom av varenda en som han ansåg sig ha något med att göra.

Brann's Stadion — som ligger en god bit utanför staden — har helt nyligen blivit färdig och har i anläggningskostnad slukat i runt tal en kvarts million kronor. Norska förstås. Medlen till anläggningen har anskaffats på privat väg — som bekant finnes det gott om rika gubbar i Bergen och lyckligtvis för Brann inrymmes en hel del av dessa i klubben.

I Bergen brukar det regna under 366 av årets dagar, påstås det där uppe, men vi måste ha haft en egendomlig tur under vår resa. Planen hade förut liknat ett trask, men på torsdagen upphörde regnet och tack vare detta blev den till lördagsmatchen något så när anständig, ehuru tungsprungen.

Nu skulle vi sålunda vara inne på kapitlet om matchen. Den kunde kanske ha blivit något att skriva om, såvida det ej på planen funnits en företeelse, som i sin genre var kanske den ynkeligaste man i sitt liv skådat. Det var meningen att han skulle fungera som domare, men allt vad han gjorde gick ut på att förstöra spelet, vilket han också gjorde till både spelarnas och publikens stora förtvivlan.

Här bör dock konstateras att vårt lag i denna match såg ut sålunda: Rudén; Nordenskjöld, Elmsblad; K. Johansson, Öjermark, Köping, G. Johansson, Söderberg, Lundberg, Berghund och Karlstrand.

Vi hade vinden i ryggen första halvtid och voro då så där tämligen bofasta hos Wathne. Men endast Harry och Sten kunde trilla in kulan förbi Wathne. Detta var dock inte tillräckligt för att vinna, ithub att Fritte under andra halvtid hade den sorgliga plikten att vittja måtet lika många gånger som Wathne i den första. (Att Brann's andra mål följde på den ruskigaste off-side som förekommit i världshistorien hör ju egentligen inte hit, men man kan ju tala om det.) Det blev alltså 2—2.

Fem intressanta serietabeller

Ställningen är tagen den 12 juni och håller därför kanske i ett par fall inte riktigt streck. I varje fall är djurgårdslagets synnerligen goda placeringar frapant.

Svenska Serien I.

	sp.	v.	oa.	f.	m.	p.
Örgryte	7	4	2	1	11—2	10
Gais	7	3	2	3	19—15	8
Malmö	7	4	0	3	18—21	8
Gbs-Kamr.	6	3	1	2	17—5	7
Djurgården	6	2	3	1	10—3	7
Hammarby	7	2	3	2	8—11	7
A. I. K.	7	2	2	3	9—11	6
Norrköping	6	1	3	2	8—18	5
Eskestuna	6	1	2	3	6—11	4
Hälsingborg	6	1	2	3	6—15	4

Stockholm-Serien I.

	sp.	v.	oa.	f.	m.	p.
Värtan	5	5	—	—	14—2	10
Västermalm B.	6	4	1	1	20—6	9
Olympia	6	4	1	1	16—6	9
Aikå B	5	4	—	1	11—7	8
Traneberg	5	3	1	1	14—4	7
Hammarby B.	5	3	—	2	10—4	6
Djurgården B.	6	1	4	1	9—5	6
Bollklubben B.	6	2	1	3	7—12	5
Sundbyberg	6	1	2	3	5—12	4
Råsunda	6	—	1	5	7—16	1
Linnéa B.	4	—	1	3	0—15	1
Reymersholm	6	—	—	6	2—26	0

Det var en ruffig match. Dock inga mannar dödade, ehuru många sårade. Inte värre ändå än att vi kunde stålla upp med fullt lag i söndagens match. Knata kunde dock ha behövt ett par kryckor och även Nocke och Gotte voro mer eller mindre invalider. Vi hade nu Hacko för Elmblad, Abbe vänster och Köping centerhalv, och även Knata och Sparven (även kallad Göken) växlade plats.

Säga vad man vill, det finnes folk som inte äro blyga. T. ex. den där mannen som »dömde» på lördagen. Han hade inte ens så mycket aktning för sig själv att han lät någon annan i fotbollspelets regler mer eller mindre hemmastadd person blåsa för dödbollar på söndagen. Det blev därför en ganska god boxningsmatch och ehuru ingen av oss blev »knocked out» borde dock våra motståndare ha vunnit på poäng. Inga mål gjordes, inte ens fastän mannen med pipan gav Brann en straffspark, då bollen träffade Hacko i ryggen. Rudén gick ur målet och norr-mannen slog bollen bredvid.

Efter matchen togo vi oss åter in till »Hotell Klara Larsson», som lokuset även kallades. Hittills hade vi ännu ej kommit i någon som helst beröring med våra värdar, men på aftonen blevo vi inbjudna till en festlighet på »Logen». Och det blev verkligen en festlighet. De bergensiska spelarna och vi hade nog inte förut hyst några varmare känslor för varandra, men, när slutet gott, allt väl.

Det skulle vara mycket att berätta om vad som tilldrog sig den natten, men tyst min mun... »Hemfärden» företogs i spridd ordning, med Mac och Hacko som första män i god kondition. Mac behärskade nu svenskan fullständigt, liksom även Hacko engelskan.

På måndagsmorgonen kl. 8 skulle vi lämna Bergen. Vid frukosten dessförinnan saknades ingen, alla voro hemkomna till den i god tid. Och en del hade även hunnit med att sova en stund.

Med undantag av Nocke samt familjen Karlstrand anträdde vi nu återfärden. En resa med Bergenbanan blir som bekant ingen vanlig resa, de naturscenerier som upprullas för en under en färd med denna äro så storslagna och hänföraande att man till och med kan lägga »solo» åt sidan.

Så ännu en dag i Kristiania med bl. a. en tur till Dronningen, en natt på tåget och vi voro åter i Stockholm. Efter att ha fullbordat en den säkert trevligaste och härligaste resa som något Djurgårds-lag någonsin företagit.

Köping.

Fotboll

A-laget.

24.5.	H. B. S.	0—2
30.5.	Göteborgs-Kamraterna*	3—1
3.6.	Aikå	0—0
5.6.	Brann*	2—2
6.6.	Brann*	0—0
15.6.	Köpenhamnsalliansen	0—0
17.6.	Aikå	3—1

B-laget.

24.5.	Reymersholm	5—0
28.5.	Råsunda	0—0
3.6.	Bollklubben B	1—1
9.6.	Sundbyberg	1—1

C-laget.

20.5.	Lidingön	1—0
30.5.	Marieberg B	1—0
6.6.	Norrmalm	2—1
16.6.	Stockholms I. S.	1—3

D-laget.

1.6.	Tellus	0—3
7.6.	N. K.	2—0
14.6.	Reymersholm B	0—6

Juniorlaget.

21.5.	Aikå	0—3
2.6.	Kamraterna	4—0
6.6.	Kronoberg	4—1
13.6.	Reymersholm	1—1

Oldboyslaget.

4.6.	Westermalm	2—0
17.6.	Hammarby	0—3

A-laget.

Med en verklig tillfredsställelse kunna lagets spelare gå in vilperioden, som väl äntligen bör inställa sig, efterlängtd och

behövlig. Det har varit en ansträngande tid, den delen av säsongen, som gått.

I tretton matcher har laget gått till kamp för vårt gamla namn, och det må sägas med ens, att det var oss andra ganska längesedan förunnat så mycken glädje och tillfredsställelse på en gång.

De tretton matcherna ha givit endast två nederlag, varav det ena, det mot Gais, måste kallas orättmätigt. Av de övriga ha inte mindre än sju matcher slutat med ett ärofullt drawn, vadan vinstmatchernas antal är endast fyra. Vilket emellertid räcker, ty även de oavgjorda matcherna ha varit vinstmatcher — laget har i dem vunnit aktning, sympati och erkännande.

Lagets alla spelare skulle här ha ett längre erkännande, men det får inte plats. Jag vill dock uttala, säkert å alla för- eningsmedlemmarnas vägnar, ett hjärtligt tack och ett uppriktigt lycka till i den viktiga fortsättningen, mot mästerskapen, serie-segern och allt annat eftersträfvansvärt.

A m.

A-laget—Gais 0—1.

Ullevi 25/4.

Matchen (i svenska serien) hade motsetts med stort intresse. Över 6,000 åskådare kantade banan, då lagen gjorde sin entré. Planen var ganska blöt på grund av de senaste dagarnas ihållande regn. En stor del av dagens match spelades under regn.

Spelet blev från de första minuterna hårt och rivande. Djurgårdarna gingo till omedelbart anfall, men Göteborgs försvar satte stopp för deras vackra anfall. Sedan var det göteborgarna, som togo hand om spelet, och man kan gott säga, att de dominerande i matchen, även om stockholmarna hade flera verkligt vackra och farliga attacker.

I första halvlek hade göteborgarna två gånger öppet mål, men båda gångerna förmådde centern icke placera läderkulan inom målramen. Göteborgarna fingo en straffspark för en rätt ofrivillig hands på Nordenskjöld, vilken emellertid icke gav dem något mål, enär backen Hillén spelade bollen bredvid. Under den sista kvarten hade Djurgården ett par verkligt farliga anfall, vilka härledde sig från Karlstrand, som under hela matchen spelade i god form. Halvleken slöts utan något mål.

I den andra halvleken fördes spelet ganska ryckvis, vilket får tillskrivas att spelarnas krafter icke voro tillräckliga

Stockholm-Serien II.

	sp.	v.	oa.	f.	m.	p.
Aikå C.	4	4	—	0	18—4	8
Djurgården C.	5	4	—	1	10—5	8
Norrmalm	6	4	—	2	16—10	8
Huvudsta	5	3	1	1	6—4	7
Lidingön	6	2	1	3	11—15	5
Marieberg B.	5	2	—	3	10—7	4
Hammarby C.	4	1	1	2	5—8	3
Västermalm C.	6	1	1	4	7—12	3
S. I. S.	4	1	—	3	3—8	2
Hässelby	5	1	—	4	5—18	2

Stockholm-Serien III.

	sp.	v.	oa.	f.	m.	p.
Djurgården D.	5	3	1	1	14—5	7
Hammarby D.	5	3	1	1	8—10	7
Tellus	5	3	—	2	16—4	6
Reymersh. B.	5	3	—	2	13—5	6
Värtan B.	5	3	—	2	7—7	6
Olympia B.	5	2	1	2	10—8	5
N. K.	5	2	1	2	11—13	5
Västermalm D.	5	2	—	3	7—13	4
Linnéa C.	5	1	—	4	5—12	2
Älvsjö	5	1	—	4	5—19	2

Juniorserien B.

	sp.	v.	oa.	f.	m.	p.
Aikå	4	3	1	0	21—0	7
Reymersholm	4	3	1	0	14—1	7
Värtan	3	3	—	0	4—0	6
Djurgården	4	2	1	1	9—5	5
Kamraterna S.	4	1	1	2	3—5	3
Bollklubben	3	1	1	1	3—7	3
Traneberg	3	1	—	2	4—4	2
Kronoberg	4	1	—	3	4—11	2
Djurgårdshov	3	1	—	2	3—16	2
Västermalm	3	—	1	2	2—6	1
Kamraterna L.	3	—	3	0	0—12	0

för att hålla den hårda fart, som periodvis uppjagades. Göteborgsspelarna voro ganska trötta över hela linjen, men spelade betydligt mera planmässigt än motståndarna. Faktiskt riktigt sökte de komma fram med sina snabba män på vänstersidan, där ett ganska trögt och ovigt försvar mötte. Deras upprepade ansträngningar kröntes så småningom med framgång. Det lyckades vänsteryttern Jansson att få upp bollen tätt in på mållinjen. Han centrade och anslaget avslutades med ett behärskat målskott av centern Bergman. Projektilet gick i mål. Spelarna voro storbelåtna och publiken stormförtjust. Djurgården hade under den sista kvarten många hårda och farliga pressningar mot Göteborgsmålet, vilket emellertid försvarades på ett glansfullt sätt av backarna och målmannen. Göteborgarna segrade alltså med ett mål mot noll.

Djurgårdens halvbackar äro värda ett erkännande för sitt duktiga spel. Särskilt Köping-Gustafsson var i god form.

A-laget—Norrköping

6—0.

Stadion 9/5.

Djurgårdens och Norrköpings-Kamraternas sammandrabbning hade samlat en publik på cirka 4,000 personer. Norrköping mötte med sin ordinarie elva under det Djurgården hade reserver för Wicksell och Nordenskiöld.

Spellet blev aldrig av särdeles hög

klass. Djurgårdens anfall blevo farligast, tack vare dess fulländade spel på flyglarna under det gästerna grötade ihop sig för mycket i centern för att nå något resultat. Första målet lagades till av Söderberg och gjordes med fart och precision. Uppnåspojkarna ilsknade till så småningom och etablerade en ganska ihållande pressning mot djurgårdsmålet, med backarna långt uppe över halva plan. De mest utsökta tillfällen till reducering försattes dock och Rudén, vilken var smidig och säker som vanligt, hade ej nämnvärt besvär med de lama skott, som hittade rätt. De randiga stucko emellan med ett och annat anfall, ständigt med de snabba och välspelade ytternas i full aktion. Kort före halvtid belönades de med ännu ett mål, behärskat inspelat av Karlstrand från nära håll.

Efter pausen hade gästerna tydligt förlorat en god del av sitt spelhumör, och Djurgården dominerade avsevärt. Öijermark sprang in det tredje målet, sedan Söderberg gjort grovarbetet, och efter en stund hade samme lille man åter nöjet att bli, nu den direkta, orsaken till en förhöjning av de sinas målkonto.

Sundberg ville även vara med på ett hörn och sköt ett elegant skott efter berömvärt individuellt förarbete, varpå Stockholmslaget ledde med 5—0.

De trevligt och sympatiskt spelande Norrköpingspojkarna arbetade dock oförtutet och hade varit väl förtjänta av ett tröstmål. I stället blev det Karlstrand, som efter en mindre kalabalik fick fullträff på bollen och ytterligare ökade gästernas målbelastning. Vid full tid stod alltså ställningen 6—0 till Djurgårdens favör.

A-laget—Örgryte

0—0.

Stadion 16/5.

Det gällde för Örgryte att säkerställa sin serieledning, medan Djurgården tänkte börja marschen mot toppen, i förbifarten visande vilket som är Stockholms bästa lag. Ingendera laget kunde fullt genomföra sina planer, men båda ha anledning att vara nöjda, åtminstone Örgryte, som slapp förlora.

Första halvtid karakteriserades av Djurgårdens konstanta men resultatlösa pressning. Genast vid avsparken drevs bollen upp mot Göteborgsmålet. Söderberg lade ut bollen till Gotte Johansson, som gick upp och centrade. En faslig röra uppstod nu inom Örgrytes straffområde med växelvisa missar, skruvbollar och ballonger rätt upp från båda lagen. Efter någon minut kom bollen från sitt farliga grannskap, men förpassades genast dit igen och höll sig på Göteborgshalvan större delen av halvtiden.

Djurgårdens lag spelade ypperligt på planen. Spelet hölls väl öppet genom de snabba yttrarna, som matades väl. Gotte Johansson och Knata Söderberg drogo gång på gång upp bollen i de vackraste kombinationer under den första tiden, och även Karlstrand var i farten. Centringarna kunde emellertid inte utnyttjas. Det sköts och sköts men utan framgång. Antingen gick bollen bredvid eller också klarade Zander, som var utomordentlig i all sin nonchalanta elegans.

Djurgårdsskotten haglade emellertid och sju hörnor lades upp på en halv timme mot ingen av Örgryte. Kommo göteborg-

BLAND APELSINTRÄD, REVOLVERSKOTT OCH SKALLERORMAR.

En hälsning från en djurgårdare, som gör rätt för namnet.

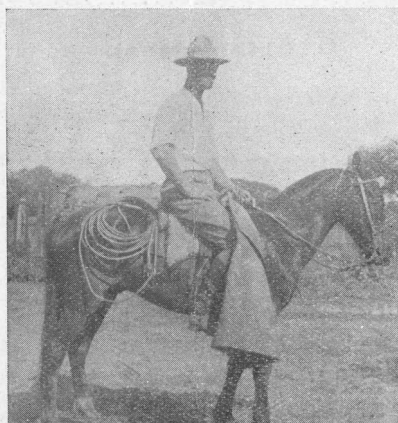
»La Argentina» mars—april 1920.

Återigen hej, Djurgårdare.

Tiden svunnit undan sedan sist, varför jag nu vill nedskryta några upplevelser under dessa förlutna månader.

Alltjämt kan jag ej meddela något om idrottslivet i denna del av världen, då mitt jag dväljes i vildmarken. Alltså blir det om livet på en »camp»; och nu har jag kommit högre upp i landet, där det verkliga »ganchos»-livet lever.

För att giva läsaren en föreställning om gårdarnas storlek, nämner jag bara, att en »camp» längre sydpå innehåller omkring 340,000 tunnland mark med c:a 120,000 djur. Således är egendomen större än Blekinge där hemma. Den egendom, jag är på, är omkring 180,000 tunnland, och de djurgårdsgrabbar, som till äventyrs hade ett potatisland under kristiden, veta väl ungefär, hur mycket ett tunnland är. Marken är bevuxen med buskar av allehanda slag och träd, naturligtvis mest cimbracko, vit och röd. Den, marken, är inhägnad med stältråd i olika lotter, och därinom leva omkring 40,000 djur i halvilt tillstånd. Kontroll över dem finnes naturligtvis, ty två och tre gånger om året motas de ned till huvud-

gården för att räknas, märkas, åtskiljas etc.

Då är det att sitta på sin häst från morgon till kväll och rida i skogen. Med våra sadlar vore detta en omöjlighet, ty de äro för hårda. Här användas de mexikanska och argentinska typerna med mattor, fårskin och andra grannlåter och i dem sitter man som i en stoppad skinnstol.

Nästän alla buskar här hava taggar,

och för att skydda ryttaren mot dem vid ritt i skogen, förses sadeln med ett skydd av oarbetat läder.

För att få ner djuren avstånges vattentillgången i »campen», varefter djuren söka sig ned till de stora vattensamlingarna (s. k. represor) för att dricka. Sedan motas de in i en med stängsel på båda sidorna försedd väg, som leder till huvudgården. Under tiden rida ett dusin pioner i skogen och skrika och hojta för att mota dem åt rätt håll.

I bevuxen mark är detta ej så värst lindrigt arbete. En ko trilskas t. ex. att gå dit den skall. Hon vänder om, snurrar runt några buskar, drar andra djur med sig och med »rumpan» i vädret bär det av tillbaka genom den snåriga skogen.

Då man fått in djuren i »gatan», drivas de ner till estancias coraller, inhägnader, där de skola ses om. Livet därinne, med ganelios och lasso är intressant och därför några ord om det.

En vanlig corall rymmer 3—400 djur på en gång. Där går en tjur, som skall märkas. En lasso viner i luften, faller om djurets hals och drages till. En annan pion kastar sin lasso, under det tjuren gör sina piruetter, om ett bakken. Så draga lassohästarna åt var sitt håll, och

garna loss någon gång fanns alltid djurgårdsbackarna, av vilka Hemming var bäste man på plan och Nordenskjöld utmärkt, till hands och redde upp allt. En gång var det dock mycket farligt då Olani kommit igenom ensam, men Rudén sprang ut och fick skottet på sig.

Det var Örgrytes enda farliga anfall. Wicksell drev upp de sina gång på gång och särskilt excellerade Karlstrand. Han hade emellertid fått Albert Andersson emot sig, varför han hade svårt att göra som han ville. Halvtidens bästa skott sköt Wicksell direkt på en av hans många hörnor, men Zander kastade sig fenomenalt och tog det ypperliga skottet invid ena stolpen.

Andra halvtid blev tråkigare. Bollen hölls för mycket i luften, men spelet jämnade ut sig. Örgryte låg nu snarast över, men Djurgården hade de flesta skotten. Farligt blev det nu endast en gång vid vardera målet.

Full tid 0—0.

(N. D. A.)

A-laget—Göteborgskamraterna 3—1.

Ullevi 30/5.

De många tusen åskådare, som införnit sig å Ullevi för att få se Kamraterna lätt och lekande avfärda Djurgården, fingo en svår chock. Inte nog med att göteborgarna måste lämna planen besegrade, utan publiken måste erkänna, att nederlaget var välförtjänt.

Kamraterna hade samma lag som vid senaste matchen med undantag av att Karl Olsson, som fått förhinder, måste ersättas med Ejserman. Djurgården hade alla sina bästa i elden med undantag av

Knata Söderberg, som remplacerats med en ung spelare Berglund, som för övrigt visade sig ha samma energi som de övriga Djurgårdsspelarna.

Domare var hr David Andersson.

Spelet började bra för Göteborg. Redan efter 3 minuter gjorde Herbert Karlsson ett vackert mål, och sedan trodde man, att målplockningen skulle fortsätta och sluta med en katastrof för Djurgården, men det blev annat av. Djurgården gjorde ett grannt anfall i slutna trupp, Gotte Johansson centrade vackert, och högerinnet sökte nicka in bollen, men Rylander klarade. Så var det Kamraternas tur att anfalla, och Rudén fick arbeta. Herbert Karlsson sköt ett hårt skott, men tyvärr stod Hjälm i vägen och hindrade målet. Djurgården spelade emellertid med sin vanliga energi, och dess snabba yttrar ledde oavbrutet gång på gång upp anfallen, så att Lund och Henning Svensson fingo gno på nästan mer än vanligt. Ett skarpt skott från Sundberg var nära att resultera i mål, men Rylander räddade i sista ögonblicket.

Spelet hårdnade nu till alltmer, och vid en våldsam sammanstötning mellan Henning Svensson och Berglund slog de skallarna så hårt mot varandra, att de blevo liggande en stund och Berglund måste föras ut, men återkom snart igen. Intet mål gjordes ytterligare denna halvlek, och Kamraterna hade alltså fortfarande ledningen, då spelet började på nytt.

Djurgården visade emellertid nu vilken oerhörd energi laget besitter. Hela laget pressade på med våldsam kraft, och under en lång period kom bollen ej över

mittlinjen. Rylander tog visserligen ett fruktansvärt skott från Sundberg, men försvaret sviktade till slut och började spela nervöst, och därmed var nederlaget givet, ty djurgårdarna kunna konsten att utnyttja chanserna.

Efter 21 minuter utjämnade Sundberg ställningen med ett grannt skott, och det var blott en tidsfråga, när Djurgården skulle taga ledningen. Visserligen arbetade Herbert Karlsson för två och fyrade av ett eller annat kanonskott, men Djurgården försvarade sig i stor stil, och alla åtta anfallsmän — Kamraterna hade aldrig mer än fem! — spelade med beundransvärd vilja att segra.

Wicksell ledde upp det ena anfallat efter det andra, och efter 32 minuter kom den andra framgången. Öjjermark trängde djärvt och säkert genom försvaret med bollen och placerade den utan svårighet i det tillspillogiva målet.

Kamraterna voro nu ett slaget lag och resignerade. De försökte blott förhindra, att nederlaget blev ännu större, men icke ens detta lyckades, utan efter 37 minuter kunde den obehövade Karlstrand fånga en centring från höger och placera bollen i nätet. Herbert Karlsson hade därpå en chans att minska försprånget, då målvakten sprungit ut, men han sköt bredvid det obehövade målet.

Djurgården segrade alltså välförtjänt med 3 mål mot 1, och detta på sin energi och homogenitet samt goda taktik. Wicksell visade ännu en gång, vilken sällsynt god centerhalvback han är — han tilldelades också Ullevistatyvetten för dagen — och Gustafsson står alltfjänt i främsta planet bland våra halvbackar.

(E. H — e i G. M.)

tjuren måste, efter att i några sekunder hava hängt fritt svävande mellan himmel och jord, dansa i backen. Fallet mot marken är just ej så mjukt och mer än ett djur har funnit döden eller skadats, i vanligaste fall fått en höft krossad och blivit enhöftad.

Notboscåpen får ofta släppa till horenen i sådana fall.

Ja, så glöddas märkapparaten, en kort järnstång med ägarens initialer i spetsen, sättes mot huden, tryckes till helt lätt, och så är djuret inrangerat. Det hela verkar i många fall för en »utböling» grymt.

Jag undrar förresten, vad en svensk veterinär skulle säga om t. ex. detta kurerande av ett stort, djupt sår på ett djur här: hästen omkullkastades, varefter såret, som var varigt och smutsigt och fullt med krålande, tusentals fluglarver, rensades med ett pekfinnar. Sedan hölls accordina i hålet, hästspilling fylldes i som cement, lasso lossades, hästen fick en spark, och så var den kurerad.

De argentinska cowboys'en ha ej den nordamerikanska kollegans klädsel med läderbyxor med fransar, färgrika skjortor, lädersnodder eller den höga, bredbrättade hatten, utan de se ut som en vanlig svensk arbetare i »helgdagsrigg», vanliga långa »blackor», väst och rock och en Halsduk eller i nödfall en näsduk om halsen. Men lasso sköta de nog lika bra som kollegan i norr.

Men återgångom till livet här ute.

Vilja djuren ej gå framåt, vikes svansen i spetsen; oftast höres då en lustig liten knäpp som uppkommer genom att svanskotan knäckts. Sedan skuttar djuret villigt iväg.

Att männen äro styva lassokastare är ju ej att undra på, då de från tidigaste barndomen få öva, rida och vara med i corallen. Här finnes för resten en gammal 77-årig inföding, som i 42 år varit på denna egendom och de steg han tagit till fots äro nog lätt räknade. Annu sitter han som gjuten i sadeln och kastar sin lasso med osviklig säkerhet. Vill man att han skall fånga djuret med lasso om vänster framföt eller om båda bakbenen, när djuret är i full galopp, så gör han det. Självt över jag dagligen med min lasso i corallen och framstegen belönas av gubben med ett: bien, Don Carlo.

Den värsta och odrägligaste plågan såväl för djur som människor äro dessa flugor. En häst blir t. ex. sårad av taggtråd, helt obetydligt; genast äro flugorna över honom och lägga sina ägg i såren. Om några dagar är såret djupare. Larverna växa och få aptit, varvid såret blir större och snart fruktansvärt illakåtande. Får hästen gå så en fjorton dagar eller tre veckor, ramla larver ur såret, som då torde vara tredjedelen av kroppen. Så fortsätter det, om hästen ej skötes om i tid, och snart taga hans krafter slut och han dör, praktiskt taget levande uppäten av flugor!!!

Fyra sådana hästar ha skjutits här. Skinnet drages av djuret och kroppen får

ligga kvar. Inom några timmar ha hundratals gamar och andra asfåglar fått syn på kroppen. De sväva i luften och vänta på lämpligt tillfälle att få hugga in. Då dyka de ned och i de flesta fall är inom en halv dag endast skelettet kvar. Aptit så det förslår, eller hur!!

Men nu måste jag hoppa in på något roligare. Ja, roligt kan man ju ej ha efter svenskt stadsmönster. Det enda roliga jag sett här ute är kapploppningarna nere vid krogen. Där samlas hela traktens invånare med eller utan »caballos» hästar, för att vinna kovans mångfald och få litet fluidum. Kapploppningen börjar först med några dussin öl och drinkar, så att gubbarna komma i stämning. Så synas hästarna och första löpningen skall gå. Visserligen finns ej totalisator men det satsas villigt ändå. Så smiter en och annan av »jockeyerna» in på krogen och stärker sig ytterligare med en jamare. Banan är en öppen plats utan inhägnad. Så ställa första löpnings hästar upp, skottet går och i en jädrans fart, som man ej skulle tilltro dessa småväxta hästar, går fålet. Under tiden kommer käften igång på publiken. Gubbar, käringar och ungar skrika och hojta, allt efter som »deras» hästar ligga. Segraren, ibland ridande på en mula, kommer in, sveltigt och varm, dyker genast på huvudet in på krogen och får en öl. En inföding vann några och tjugo peso och blev så glad, att han brasnade på med sin sexpiping.

Det är ej så ringa nöje att vara åskå-

A-laget—Aikå

0—0

Stadion 2/6.

Matchen hade lockat cirka 8,000 åskådare, som lade ett sållsynt stort intresse i dagen genom oavbrutet hejande. Stadion har inte på länge varit befolkat av en så hörbart intresserad publik.

Man kan fastslå att Djurgården var det något bättre laget och hade förtjänat att vinna på det skott Sundberg sköt i stolpen förbi den ur spel satte Hillerström. Vad som brast hos Djurgården var som så många gånger förr fyndighet framför mål, oväntade passningar som förvillar backarna eller individuella genombrott. Annars spelade kedjan utan anmärkning med flitigt användande av yttrarna, av vilka Karlstrand för dagen var i ypperlig form och givet bättre än alla andra forwards på plan. Hade inte Aikå haft den snabbe Berndtsen emot honom hade det blivit många mål. Nordenskjöld överraskade med att spela i största stil med säkra sparkar och dribblingar samt var nog bästa man på plan. Wicksell stod inte på höjd med sitt bästa jag, medan Elmland inte var så svag som man fruktade. Rudén mycket bra.

Under första halvleken var spelet jämnt fördelat, dock med farligare anfall från Djurgårdens sida. Karlstrand lade in centrering på centrering som mestadels Öijermark sålade bort, medan Gotte Johansson var mindre lycklig. Thodde och Hillerström klarade upp allt, varav särskilt en briljant räddning av den senare mot slutet kan noteras, då han slängde sig efter Öijermarks granna skott och tippade bollen till hörna. Rudén hade

också mycket att göra och räddade särskilt en gång genom en fin utrusning mot Svedberg sitt mål.

Under andra halvleken pressade Djurgården tämligen konstant. Rudén hade blott två farliga situationer att reda ut, vilket han gjorde bra, medan Hillerström hade massor.

De bästa chanserna hade Djurgården, när Söderberg sköt förbi öppet mål, och vid Sundbergs jätteskott i stolpen efter Öijermarks briljanta förarbete. Hade den bollen gått 10 centimeter längre åt höger hade Djurgårdens chanser att vinna serien inte varit oävana.

(N. D. A.)

B-laget

har ganska troget följt representationslagets originella manér, att spela oavgjorda matcher i den största möjliga utsträckning, men också att förlora så få som möjligt. Laget kan ståta med att ha förlorat endast en match, vilket är bra gjort i den hårda konkurrensen i klass I, men att spela alla övriga matcher, så gott som, oavgjorda torde vara mindre lämpligt, då det gäller poängplacering.

Följden har också blivit att laget trots bra spel hamnat jämförelsevis svagt placerad. Med tre utsikter — tre matcher — att nå bättre. Dessa utsikter äro emellertid mycket små, alla tre, ty motståndarna äro bland de svåraste i serien.

En omplacering i laget torde vara nödvändig. Och är påtalad inom laget. Vilket man får hoppas tyda på intresse för

uppgiften och omsorg om laget och förningsnamnet.

Inför lagets tre återstående matcher tillönska vi de elva mennarna lycka och hoppas på att de nu verkligen ta ut sig, ligga i och verkligen göra sitt allra bästa.

**B-laget—A. I. K. B.
2—3.**

Traneberg 29/4.

B-lagets första match i serien slutade visserligen med ett nerlag för de våra, men vi kunna ta saken fämligen lugnt, vetande att det bättre spelet fick stryka på foten för turen. Det spel, som presterades av B-laget, skiljde sig avsevärt från det, man är van att se detta lag framvisa, och hade Djurgården i andra halvtid haft den allra lilla minsta tur, hade det blivit en klar djurgårdsseger. Kan laget i fortsättningen spela lika gott, komma vi att bli nöjda med dess placering.

Aikå började med en ganska intensiv pressning, men deras forwards benägenhet att stå ofside förstörde en hel del. Pojkarna redo i alla fall gott ut den värsta stormen och fingo så småningom igång några inte så oävana anfall. Berglund spelade på sin ytter, fick bollen i retur, rundade lugnt vänsterbacken och sköt elegant i mål.

Djurgården förlade nu sitt forwards-spel huvudsakligast på vänstra flygeln, där Kalle Andersson genom en massa delikata bollar från Deans kom lätt fram, och slängde in den ena passningen efter den andra, men därvid blev det. Berglund var den ende som tycktes ha sin

dare under löpningen, men om man är försiktig skall man dra sig tillbaka i tid. »Gringon», som är ett skällsord på utlänningen, är ej gärna sedd på slutet. Men ingen rådder här, tänkte jag, har man kommit hit i början skall man väl se slutet också.

Pauserna användas till att bättra på stämningen litet och revolverarna knalla titt och tätt. Här och där gå lösa hästar, karingar och ungar, som emellertid så småningom samlas för att dra sig hemåt. Vid fyrtiden äro löpningarna slut och krögarens lager likaså. Då bomma de senare igen och passa på att räkna kassorna. Ty nu börjar det mest roliga, ty liksom vid en danstillställning hemma på landet slutas det hela med slagsmål. Och där sparas vanken på skott eller kniv. Så kommer kommissarien, och krögaren, som är förständig affärsman, tar in honom, ger honom en drink och 30—40 peso, och så håller kommissarien ett strafftal till gubbarna, och rider så hem. Småningom, mot kvällskvisten, rida de var och en åt sitt håll för att på måndagen »fira» från jobbet.

Detta är egentligen det enda roliga som finns. Annars går dagen med arbete från 5 f. m. till 7 e. m., 13 timmars arbetstid!! Daglönen är 2 peso och fritt husrum. Skall man ta plats någonstades, får man ha med sig allt utom huset: säng, ej någon engelsk järnsäng förstås, häst, sadel, husgeråd och »kak». Allting är dyrare här än hemma.* Utom djur. En god häst t. ex. kan man få för 75

peso och en »krake» för 10—15 peso. Äsnor och mulor stå i dubbelt högre pris än hästar, beroende på deras större användbarhet och lättföddhet. »Carron» eller kärran fordrar 4 å 5 mulor, ty de äro kolossalt tunga. Båra de omkring 2 meter höga hjulen väga 250 kg!!! Och det övriga i proportion till det hela! Men så lastas upp till 2 å 3,000 kg. på varje kärra. Och för transport å landsvägar med en meter djupa hjulspår. Dessa tålmodiga, men envisa djur få arbeta och slita ont kolossalt. Här finns minsann ingen polis som ser efter selbrutna hästar. Lyfter man på seltyget, lyser röda köttet överallt. En av mulorna får där till bära kusken på ryggen, som kan konsten att med den långa hårda piskan träffa ömma punkter. Han har bestämdt piskan svängande över huvudet och skonar aldrig.

Skymningen föll på och visade en vacker afton. Tog mig i förbifarten en mugg vin å 55 öre litern! och efter hela 55-öringen började det på att bli ännu vackrare! Tänke på nytt en papyross och vände blickarna mot »slafven». Apropos »slaf», hur mår han den långe centern? Kicker han fortfarande, trots pressen och publiken eller har han blivit förständig och gift sig? Alltnog; lyktan sände sitt fladdrande sken över »sängkammaren» och utsträckt i »skjora bartan» inväntades Mr. John Blund.

* Det märks, att Kalle varit borta hemifrån en stund. R e d.

Den kom ej så värst fort. Gamla minnen och händelser doko upp och genomgicks åter i tanken. Men vad tusan är det, som kliar. Här ska undersökas. Aj fan, en loppa! Näja, den kan man ju alltid mota ut! Lyktan släcktes och tanken svann hän över land och vatten, hem till »Eken». Satt just med Putte på Stadion och såg de blå klå de små »gnagarne». Då stack det till i vänster fram. Är det en ny rackare eller knäckte jag ej den första ordentligt. Ljus i mitt hus och ny spaning. Nej, nu var det en annan och han hade sällskap, hela släkten. Upp ur sängen och vad skådade just då mitt norra öga! Det måtte varit en stor släkt, ty i de gamla säckarna, i överrocken och »huvudkudden» vimlade det av släktingar. Hade en butelj med acaroïna, ett slags gift mot insekter, blandade den med en spann vatten och dränkte dem.

Men ohjälpligt. I fyra nätter höll jag på med kriget, innan det blev drägligt. Dessa nätter glömma jag aldrig. Och när dessa odjur slutat att pina togo andra vid, ett slags skalbaggar, som försäka förfärlig klåda. I närmare fjorton dagars tid måste jag bespruta golv, väggar och tak för att få ordentlig sömn.

I början mytt och intressant det hela, ledsnade man snart på att vara kokerska med primitiva köksgrejor (ett plåtlock var stekpanna, kastrull en fotogenkanna o. s. v.). Därtill kom en olidlig värme, som bragte mig att lapa i mig massor av vatten, som i sin tur kom mig

kanon inriktad ordentligt, och sedan han spatserat omkring i Aikås försvar och gjort bort en hel del, sköt han säkert invid ena stolpen mål nr. 2.

De svarta ryckte nu upp sig och centern kunde efter en del bråk reducera. Strax efteråt var det färdigt igen. Västerinner gjorde med ett hårt skott 2—2.

Andra halvtid var det Djurgården som skötte om farten, men det bev Aikå förunnat att göra det avgörande målet. Någon sköt hårt alldeles under ribban. Wicander klarade, men fick inte grepp på bollen och västerinner var där med ett huvud. Domaren antecknade 3—2.

För en hands inom Aikås straffområde dömdes frispark, men straffspark hade nog varit det riktiga, enär handen var avsiktlig. Djurgården forcerade några hörnor, men utan resultat, och stockningen framför Aikås mål var ett tag så konstant att någon boll omöjligt kunde slinka igenom. En straffspark för krokben på Berglund, satte han själv rakt på målvakten.

Offensiven fortsatte. Berglund hade ett bra tillfälle, men fick bollen utanför. Deans och Kalle A. sköto också, men skyhögt, och när domaren, Hansson, vilken dömde matchen utmärkt, blåste för full tid, kunde pojkarna lämna planen nöjda med sin match. De hade visserligen inte vunnit, men av det spel de presterade hade de all heder.

N i w d e.

B-laget—Olympia 1—1.

Traneberg 6/5.

Det var som vanligt försvaret, som fick dra tyngsta lasset. Kedjan spelade

bra ute på plan och hade den skjutit i proportion till spelet, kunde B-laget vinna matchen. Nu sköto de över allt utom på mål och om verkligen skotten någon gång gingo rätt, så var det varken placering eller krut på dem. Fagerberg hade de bästa och flesta tillfällena, men kunde inte mer än en enda gång pricka rätt.

Olympia började med att ligga märkbart över och man befardade att striden skulle bli ojämn. Deras kedja gick bra ihop och yttrarna användes gott. Spelet blev så småningom mera jämnt och man fick tillfälle se Djurgårdens kedja få igång några rätt goda anfall, men som sagt därvid blev det, att skjuta på mål gick inte. Halvtid 0—0.

Spelet blev hårdare ju längre det led och Andberg i Olympia fick vila sig ett tag. Så kom en passning från höger. Medan Wicander och Sundberg tvekade, vem som skulle ta bollen, passade höger inner på och vislade i mål. Sedan var det nästan färdigt igen. Sune sköt. Bollen slog från ribbans underkant i stolpen och var på god väg in, då Sundbergs huvud satte stopp för dess vidare färd. Fagerberg fick åter ett gott måltillfälle och sköt. Målvakten stod visserligen placerad, men bollen studsade ojämnt och domaren noterade 1—1. En straffspark för hands inom Djurgårdens straffområde satte Sune i stolpen. 1—1 blev ett rättvist resultat på en trevlig match.

N i w d e.

B-laget—Reymersholm 5—0.

Traneberg 24/5.

Det hade varit härligare att ligga på vischan än att ge sig ut till Traneberg

och spela fotboll den dagen. Den enda, som föredrog landet, var Fagerberg, i vilkens ställe Sundberg sior spelade. Reymersholm hade också fått ihop elva spelare, som kallades ordinarie.

B-laget började matchen med att så gott som omedelbart göra mål. Schlaaf sköt direkt på passning från höger och målvakten stod hjälplös. B-laget spelade rätt bra ett tag, men framför mål brast det och vid halvtid var det fortfarande 1—0.

Andra halvtid var inte gammal, när Berglund gjorde mål nr. två. Och en stund efteråt gjorde samme man, hårt trängd, det tredje. Värmen började göra sig allt mer gällande och sparkarna blevo osäkra. Kedjan kombinerade sämre och skotten föllo sällan. Kalle Andersson fick en bra löpboll från sin inner, passade i rätt tid och Schlaaf sköt elegant i nät-taket. Så skall ett anfall gå, sa Mac. Strax före full tid gjorde Berglund det femte och sista målet, sedan Schlaaf lurat ut målvakten.

Det var B-lagets första seger; vi hoppas att det inte blir dess sista.

N i w d e.

B-laget—Råsunda 0—0.

Traneberg 28/5.

B-laget ställde upp med ordinarie lag och alla möjliga förutsättningar att vinna, men av detta blev intet, även om tillfällen fanns i överflöd. Särskilt Fagerberg gjorde ett tag det omöjliga, då han från två meters håll lyckades få bollen på sidan om det övergivna målet.

att svettas, svettas oherrans. Intet regn kom heller, men förebud, tryckande het, torr luft fanns, och så en kväll kom det. Och det med besked. Det var lördagskväll och avlöningen vinkade i fjärran. Sadlade för att inhämta mynten. Det mulnade på, och, kommen en bit, började det smått. Ihågkommande föregående regns häftighet, vände jag åter till min hydda, och band den trogna lilla kraken utanför vid en påle, knogade in litet ved i köket, som byggts upp av plåtar och tegelstenar, och skulle just sätta på kaffehurran, då en stark stormil kom och ögonblickligen medförde regnet.

In i kåken måste jag genast för att flytta på grejorna, för att ej regnet skulle förstöra dem. Sedan kom skrällen. Med ett sjuhelsikes då anlände stormen och tog lekande lätt bort några plåtar från taket, varvid jag fick en kallusch. Regnet var uppblandat med hagel och det är ej lögn att de voro som små fågelagg. Ni kan ju föreställa Er, vilket smatter regnet och haglen åstadkom på plåtbitarna i taket. Gluttade ut genom de otaliga springorna mellan väggstockarna. Hästen hade slitit sig, hönsen, som suttit i trädet utanför hade blåst ned och en skottkärra seglade gladeligen ner för min backe.

Sen satte jag mig i ett hörn och bara avvaktade tiden. Då och då hoppade jag till av dessa fruktansvärda åskknallar. Lyktan var genomvåt men den behövdes ej. Blixtnarna följde på varandra och hela himlen var ett eldhav. Stormen vände

Calle Runn i sitt esse.

så småningom och därmed följde att även jag fick byta plats. Där satt jag med regnrocken över huvudet och önskade mig hemma. För att slå bort den tanken slog jag sönder matskåpet och kokte kaffet inne i ett hörn, det enda torra stället i rummet, ty vattnet forsade över golvet och tog bort allt löst.

Om någon stund tillkännagav puttrandet i hurran att det var färdigt och snart immundigades den härliga »javan». Ej ensam, ty den ena stora grodan efter den andra paddan kom fram ur hörnen eller genom hålen i väggarna och sällskapade.

Regnet höll emellertid uppe för en stund och jag skulle ut och se på förödelsen. Skulle ta på mig ett par kängor och ut ur den ena hoppade en sabla groda. Jag blev faktiskt, efter den allmänna olusten, så rädd eller skräm, att jag måste byta byxor! Ja, det duger för resten ej med kaffe, morgon, middag och kväll.

På morgonsidan kom en pion upp och ville låna litet eld. Hela hans kåk hade kommit bort! Men den var ju ej så vidlyftig, ty den var byggd av några plåtar till tak, säckar till väggar och några stockar och litet ståltråd, som höll samman det hela.

Därinne rörde sig gubben, gumman, en stor flicka och tre små ungar, förutom en gris, ett får, 7—8 höns med kycklingar och så tusentals mindre husdjur! Dessutom hade de en inackordering, men han brukade ligga under ett träd. Allt vad de ägde och de själva voro genomblöta

I fjol kom B-laget jumbo i sin klass, och jag höll på att säga, att det blir väl samma historia i år med; men någonsins i mitten bör laget dock i alla fall kunna hamna.

Wicander gör vad han skall, men backarna får ingen längd på sina sparkar. Halvbackskedjan arbetar gott och är lagets styrka, då däremot forwards, som spela gott ute på plan, verka bortkomna framför mål. De ha dock visat, att de kunna åstadkomma verkligt vackra saker även framför mål och om vi skola skylla på otur, så blir det med en viss reservation.

N i w d e.

B-laget—Bollklubben B 1—1.

Traneberg 3/6.

Berglund var med i Göteborg och måste därför stå över denna match, vilket naturligtvis nedsatte forwards spelstyrka. I hans ställe spelade E. Sundberg, i övrigt var laget ordinarie. Laget hade en av sina sämre dagar, men borde ändå ha vunnit med ett udda mål.

Djurgården gick direkt från avspark ner och gjorde mål. Sundberg sköt ur klunga upp i ena hörnet. Om början var bra blev fortsättningen så mycket sämre. Backarna fick ingen längd på sina sparkar och forwards, som spelade ganska bra ute på plan, voro omöjliga framför mål. Schlaaf hade dock ett bra skott på mål, som varit vårt ett bättre öde än att slå i ribban. Bollklubben kvitterade i andra halvtid, sedan försvaret gjort sitt för att inte få i väg bollen.

N i w d e.

B-laget—Sundbyberg 1—1.

Traneberg 9/6.

Det blev den fjärde oavgjorda matchen på sex spelade och den sista före högsommaruppehållet.

Det är meningen att till nästa match försöka en del omplaceringar och vi tro, att dessa komma att bli till fördel för laget.

Sundbyberg disponerade över en hel del individuellt goda spelare, men som lag betraktat var det inte något särskilt. Vidare fick man den uppfattningen att man spelade mot en hel del nya råskinn. Undantag fanns, men många voro de som i ord och spel försökte »imponera» på motspelarna.

Kalle Schlaaf blev särskilt utsatt för centerhalvens »hämndbegär», som Schlaafen själv kallade det. Det var nog det mest otrevliga lag som gästade Traneberg, och jag hoppas vi i fortsättningen bli förskonade från dylika. Matchen slutade som sagt oavgjord, sedan Djurgården haft ledningen en kvart före full tid.

N i w d e.

C-laget

har alltid de sista åren varit ett glädjämne. Det har alltid skött sig; om ock dess arbete icke alltid varit så vackert, så har det dock alltid varit en stil på det; energi, viljekraft och ambition har varit spelarnas tre gyllene levnadsregler.

Märkvärdigt nog ha dessa särdrag hängt ihop med laget, oavsett lagets sammansättning. De ha med andra ord gått

i arv i laget; om också laget varit sammansatt av spelare, som aldrig varit där förut, så har det genast fått denna prägel.

C-laget har skött sig — ända till den sista matchen, som blev en blamage tack vare att spelarna glömt att ligga i från början. Varigenom laget fick ordentligt med stryk av ett lag, som är bland seriens sämsta och knappt kunde ställa upp till denna match, men som detta oaktat arbetade för fullt, tillvaratagande alla chanser.

Vårt lag måste vinna alla återstående matcher. Inte minst den mot Hammarby, som annars vinner serien. Vi vänta alla att laget inte gör om alfären mot S. I. S.

C-laget—Norrmalm 2—1.

Traneberg 8/6.

Det var med en viss tvekan, man före matchen vågade hålla på C-laget, men pojkarna, som inte precis spela den vackraste djurgårdsfotbollen, ha dock en kolossal energi och en vilja att vinna. Och har därigenom avgjort många matcher till sin fördel androm till efterföljd.

Denna seger är så mycket vackrare, som laget spelade med så gott som endast tio man. Tedde Karlsson blev justerad och flyttades upp som högerytter. Detta nedsatte emellertid inte humöret på pojkarna, snarare eggade det dem ytterligare, och de kunde slutligen, i förvisningen om att ha gjort ett gott arbete, nöjda lämna planen två poäng rikare.

Båda målen voro synnerligen vackra och gjorda av Nisse Sund. Det första

av regnet. När jag fått kaffet färdigt och själv tagit mig en mugg, fick gubben det återstående plus socker och bröd. Han var överlycklig. De ha ej stora fordringar på livet, dessa människor.

Ja, skall jag så berätta om den första Julen här eller skall jag dra fram ett minne från Buenos Aires om kapplöpningarna. Jag tror det senare!

En eftermiddag i Buenos Aires kom jag vandrande från Zoologiska trädgården ut på stora stråken mot Palermo. Där var en kolossal trafik. Ena sidan fullproppad med upptagna bilar, droskor, motorcyklar, och den andra, åt motsatt håll med tomta åkdon mot staden. Tog en bil och kom med stor svårighet in i och med strömmen. Stannade utanför en inhägnad lik vår Stadions.

Hela platsen har en yta, större än Ladugårdsgårde och är fullkomligt plan. Fem stora överbyggda läktare i fil med serveringslokaler och andra inrättningar. Framför läktarna ståplatser ner till räknet kring banan. Publikens uppgick den dagen till över 100,000 människor och jämförelsen med vårt Lindarängen med dess fåtaliga trogna publik kom för mig.

Bländ massan upptäcktes snart dessa smarta »bookmakers», såsom flotta negrer, språkkunniga argentinare, tyskar m. fl.

Endast slätlöpningar mellan 1,600 och 2,800 m. förekomma. Banan går i oval och inne på den stora planen i mitten finnas vackra, stora palmer, planteringar, rastbanor etc. Stallarna ligga på ena

sidan, vägen och sadelplatsen på den andra.

Startanordningen är enkel men god. Två vita band i en stor gaffel över banan och, då fältet är samlat, höjes gaffeln framåt, uppåt och så bär det av.

I förgården, ungefär detsamma som promenadplatsen i Stadion, fanns lyckans hjul. Där förekommo i en lång rad luckorna för inköp av tickets. Allt är ordnat för lättande vid bildningar. Ett femtiotal biljettluckor med olika nummer för t. ex. häst n:r 3 i andra löpningen etc. Överallt anslagstavlor för utvisandet av löpningarnas gång. Då tiden är inne för start ljuder en stor ringlocka, luckorna stängas och det blir ett rusande till platserna. Innan insatserna göras, visas hästarna i en kort, sträckt galopp.

Av rörelsen bland publiken om inte av annat, förstår man, att starten gått, och då börjar penningdjävulen att visa sig. Vilket obeskrivligt väsen, vilka tjuv och skrän. Från tusenden och åter tusenden höres infernaliska vrål och visslingar. Fältet går förbi läktarna och vredesord och svordomar hagla över ryytarna. Är oväsendet starkt under löpningen blir det hundrafalt värre efter den. Då rusa människorna omkring som vanvettiga, somliga kasta sina hattar i luften, andra trycka ner den i pannan och äro förbaskade. Men alla tro på tur nästa gång och rusa till ny insats. Och det hela börjar på nytt. Vad var amerikarnas plus de övrigas skrän 1912 i vårt lilla Stadion mot detta.

Det är stora summor, som omsättas en sådan dag. Med millionen förslår det ej, ty denna gång var det nio löpningar och betydligt över hundra tusen kronor å insatser varje löpning. Det största beloppet på en häst var 68,000 pesos.

Varför kan lyckan ej vara mig bevägen, tänker jag, och gick mot bikuporna, som jag kallade biljettluckorna. Just då kom en pomaderad, finsombarafan-neger och tisslade om »sats». Han tyckte att jag skulle satsa 100 pesos på »Claro», ty den kände han och hade själv ridit den som jockey. Men jag viskade åt'en att jag ej hade växel.

Emellertid köpte jag en ticket för 10 pesos på en krake, och köpte sedan i tankarna en egendom hemma i gamla Sverige.

På den lappen gluttade jag allt som oftast och höll den så fast i handen som om den varit värd en million. Alltnog: där stod jag och såg min egendom skubba förbi, men så måste jag ta bort ögonen från den ett tag, ty jag skulle be en tjockis stiga av högra foten och sen såg jag ej när de voro i »gluggen». Uppkommo emellertid tavlor med siffror och kolumner och skriker och skränet förnyades. Jag skulle se, om vinsten skulle räcka, om ej till något gods så åtminstone till ett torp, men i den vitknogiga handen fanns rakt ingenting. Där hade jag gått och kramat den lilla lappen, och jag såg mig sedan degraderad till f. d. fjärdingsmansbiträde i en ödslig Norrlandssocken. Kraken kom i alla fall in, men jumbo.

efter dribbling genom hela försvaret, och det andra med nick på pressning från vänster.

N i w d e.

C-laget—Lidingö I. F. 1—0.

Traneberg 20/5.

Vi hade väntat, att Hagbergs pojkar skulle spela god fotboll och vinna över våra, vilka i år inte visat någon överlägsen form, men detta blev emellertid ej fallet.

Det blev bara att sparka starkt och springa fort och mot ett mindre rutinerat försvar än Djurgårdens hade nog Lidingöns snabba forwards gjort ett par tre mål.

Djurgården spelade visserligen inte någon förstklassig fotboll heller, men det syntes i alla fall, att meningen var god, även om det brast en hel del i utförandet. Detta gäller nu närmast forwards. Försvaret hade en arbetsam dag och skötte sig på det hela taget utmärkt.

Sund gjorde matchens enda mål i första halvtid. Gillström gjorde också ett mål, men detta ogillades — felaktigt — av domaren.

N i w d e.

D-laget

hade ett tag klass III i en liten men säker ask. En ställning, som det vunnit genom klokt, förnuftigt spel. Men så började man experimentera i laget, och flytta och krångla och så begav det sig att Reymersholm gav de stolta D-laget

Vidare spekulationer tillät ej kassan och efter löpningarnas slut åsåg jag hur den stora Hippodromen tömdes. Innanför inhägnaden på en stor yta stodo hundratals spårvagnar och väntade f. v. b. mot B. Aires. Utanför bilar och droskor i oändlighet och på en tid av bara omkring en kvart var allt lugnt. Sen var det kapplöpning mot staden. Chaufförer såväl som droskkuskar kämpade för att om möjligt hinna köra två gånger, och ibland voro vi ända till sex å sju åkdon i bredd. Men i hörnen stod den maktägande polisen. Lydde en kusk ej hans order, fick han som straff köra om det stora kvarteret och komma tillbaka och anmäla sig. Chaufförerna äro verkliga konstnärer på sitt område. Man tycker, att nu kör han fast, men en eller annan centimeter felas och allt går lyckligt.

Ja, detta är det enda idrottsliga jag sett.

Återvändom till campens enförmiga liv. Huru många gånger har jag ej haft den ringa önskan att få dricka ett glas friskt vatten. Ty här finnes ej brunnar, utan regn- och dikesvatten användes. Nu under den hetaste årstiden och just denna vecka, som ej för ro skull kallas för »djävulsveckan», har vattnet sinat ut. Till dricksvatten användes det vatten, som finnes kvar i de stora dammarna, där tusentals djur sörpla i sig, plumsa och göra andra konst. Det är illaluktande och grönaktigt. Infödingarna dricka den varma soppan som den är,

stryk efter noter och med inte mindre än 6—0.

Detta var en liten skandal. Men jag vill inte lägga lök på laxen, ty laget självt har käckt förklarat, att sådant inte skall få förekomma mera. Och det tål vid att ett sådant beslut fattas. Och fullföljes. Ty när vi andra fäst våra bästa förhoppningar på just detta lags ungdomar, vänta vi också att de skola känna detta. Och handla i känslan av att sprida glädje bland oss andra. Och så litet mera kraft i spelet till all den befintliga virtuositeten, så äro vi belåtna sedan.

D-laget—Marieberg 1—0.

Traneberg 30/5.

Undertecknad, som hade nöjet att övervara matchen i Göteborg samma dag, kan därför inte skriva något detaljerat referat över matchen, utan inskränker mig till att endast relatera följande få omtalade fakta. Djurgården vann med ett udda mål och lågo över större delen av matchen, tack vare försvarets utmärkta spel. Forwardskedjan lär ha haft stor respekt för Marris robusta försvaret och junioren Rehnström lär gjort målet.

N i w d e.

Juniorlaget

repade sig omedelbart efter det svåra Aikå-nederlaget. Och har gjort ifrån sig de andra matcherna samvetsgrannt, på litligt och uppriskande käckt.

Men är därför inte givet för uppflytt-

men på gården filtreras den först. Om allt vatten tar slut, måste samtliga djur drivas till den två mil härifrån belägna utgården, som jag talat om förut. När de komma åter äro de lika törstiga. Många estanciaägare ha ruinerats av vattenbrist.

Infödingarna äro i de flesta fall fega och hava ett drag gemensamt, ögontjannare samtliga. En och annan har dock mod och nerver, såsom Juan Pedro. Han och jag voro en söndag ute och letade frukter av åtliga kaktusar. Då säcken var full av dessa röda och gröngula, äggstora frukter, vandrade vi hemåt. Jag upptäckte några vackra blommor i ett träd. De tillhörde en av de många parasitväxter, som växa mellan klykorna på trädgrenarna. Upp efter dem medan Juan Pedro gick före med säcken. Detta var snart gjort och inom några ögonblick skymtade Juan Pedros korta, men satta kropp genom snären. Han hade stannat. Jag sade några ord till honom, men fick ej något svar. Jag trodde han fått flugan. Så log han och visade sina pärlvita tänder och pekade mot marken. Förskräckt fick jag syn på en orm som slingrat sig om vänstra benet på honom. Han hade till all lycka trampat så nära huvudet, att ormen ej kunde böja sig och giva honom bettet. I en hast hade jag min kniv — en lång förskärarekniv bak på ryggen i svängremmen — framme och i ett nafs var huvudet skilt från kroppen. Visserligen blev Juan ej biten men omkramad. Runt om benet var djupa mär-

ning i den betydelsefulla slutomgången, ty konkurrensen är hård. Det vore emellertid den tråkigaste överraskning, som kunde beredas oss, allra helst som vi funnit våra guldgossar besitta så mycken skicklighet på flera händer, att vi måste räkna med flera spelare i våra bästa lag bara om ett par år.

Vi hoppas även här, och kanske mest här, att spelarna nu i fortsättningen arbeta för glatta livet, i medvetande om att de i sin stad för runorna för en av Sveriges äldsta och stoltaste föreningar. Som inte bryr sig om att M. P. gnatar och inte har takt eller respekt för en stor förenings namn och heder.

Ligg i ni, pojkar, som ärliga, trofasta pojkar, ty Djurgården, det är i alla fall — Djurgården det.

Oldboyslaget

som med en viss stil förut om åren troget tjänat Djurgården, har i år inte visat samma utomordentliga vitalitet. Visserligen kläddes Vestermalm med 2—0, men redan i den följande matchen, mot Hammarby, som fått smörj av Vestermalm med inte mindre än 9—0, brakade den stolta gamla skutan ihop, och det blev stryk!

Vilket härmed förklaras vara upprörande. Hör ni, gubbar, ni som skola visa alla de andra vad fotboll är och som skall visa kvaliteten av djurgårdskrutet, för hundra gubbar, inte duger det att ni visar det sålunda.

Och tänk vad den där vandringspokalen skulle bli för ett minne.

Vi avvakta fortsättningen med tillförsikt och gott hopp. Och hör sen.

ken efter ormens kropp och blodet hade stockat sig mellan varven. Jag gav honom massage och det hjälpte att få blodet i gång. Ormen var en 2 m. lång skallerorm och 16 levnadsåldrar, vilket bevisades av skallrans sexton leder. Efter att ha flått huden av den, linkade Juan med hjälp av mig mot stugan, där han fick sig en dragnagel, både helan och halvan, och så var det ej tal om det mera. Har skinnet bland mina övriga samlingar (av insekter, fjärilar och ödlor).

Bland andra härligheter finnes en mycket giftig spindel, luden och av en assiets storlek i omkrets. Även finns det gott om skorpioner och stora meterlånga, röda och gröna ödlor. Av vilda djur finnas puma, vildsvin, räv och några arter av hjortsläktet.

En dag kom en granne upp för att se på oxar. Vi redo i skogen och pratade så gott vi kunde om vapen och annat. Han hade varit kavallerist, vilket han visade genom att med ridpiskan göra utfall och ters och kvart mot buskar och träd. Skröt förfärligt. Jag upptäckte i en buske litet längre fram en klump lera. Slå till där du, tänkte jag, och med ett fruktansvärt utfall klappade han till i busken. Jag visste vad komma skulle, men ville ge honom för skrytet, så jag hade sackat efter litet. Just som han dunsade till i busken vände jag om i galopp. Men i skogen hördes ett sjuhelsikes liv. Han hade oroat ett getingbo, vars innevägnare inte voro sena att

ALLMÄN IDROTT.

Säsongen i sammandrag.

Allmänna idrottssektionens tävlingar under slutet av maj och början av juni måste inställas av flera orsaker. Framst har det berott på att Östermalms idrottsplats icke varit färdig att tagas i bruk; vidare ha vi Tranebergs hoppbanor, som ivrigt vänta på sin fullbordning, och slutligen Stadion, dit inga klubb-tävlingar vidare få förläggas, på grund av all fotboll och då och då allmän idrott. Några konsekvenser av uppskjutandet hoppas vi ej på, tvärtom, ty träningen var det så och så med i maj, men efter ytterligare en månad böra våra idrottsmän ha kommit i bättre form.

Programmet för den närmaste tiden blir:

2/7 tresteg, spjut, kulstötning seniorer och juniorer.

6/7 höjd, längd, diskus, 400 m. seniorer och juniorer.

9/7 100 och 1,500 m. handikap juniorer och seniorer.

Vid dessa ordinarie tävlingar, som alla äga rum på Östermalms idrottsplats med början kl. 7 e. m., tävlas även i andra grenar om våra nya villkorsmedaljer.

Ungdomsavdelningen står inför en upp-ryckning, som i sanning är glädjande. Till Svenska Dagbladets stafett hade Skoglund fått ett gott lag, men som det löpte med endast 27 man, blevo chanserna att komma med på prislistan i hög grad decimerade. Som det nu var, blev Djurgården bästa lag efter pristagarna. De 27 deltagarna få nu sinsemellan tävla om fem priser i löpning på distanser från 200 till 800 meter. På begäran komma dessa tävlingar att icke gå förrän omkring den 1 september, detta på grund av att de flesta äro bortresta eller ligga på landet. De ha nu god tid på sig att träna rationellt till dessa och övriga höst-tävlingar.

ge igen. Att verkan skulle bli så enorm, hade jag dock ej väntat. Efter några minuter kom en människa skrikande och svärjande en annan väg, och han såg förfärlig ut. Hela ansiktet uppsvällt av styng, armar och ben likaså, och väl var, att vi voro nära stugan. Där smordes på med sprit, som först ökade smärtorna, men sedan lindrade. Kommen till estancian måste han invänta tåg nästa dags morgon f. v. b. till lasarett.

Ja, många dylika små episoder skulle jag kunna berätta. Om vår präst, den enda som fanns, men som måste försvinna, om domare och andra höga gubbar, om tredagarskarnevaler med knivskärning och andra trevligheter. Men detta får vara nog. I enformigheten försöker man plocka fram det roliga; kanske det hela ej blir så intressant som läsaren väntat.

I nästa brev kanske det blir litet roligare. Till dess: hej alla Djurgårds-grabbar!

Carl Runn.

Vid Idrottsringens tävlingar den 3 juni deltog Djurgården med ett lag på 10 x 1/2 Stadionvarv. Första heatet vanns med stort försprång, men andra heatet presade ned tiden, varför våra juniorer nådde endast tredje placering.

Wählin startade i distriktets marathon, där han blev andre. Till allmän djurgårdsglädje löpte E. Eriksson in som fjärde, efter att ha avfärdat sådana veterarer som Hak, Björk, Westberg och andra. Wählins tid: 2 t. 46,52 m., Erikssons 2 t. 54,30,1 m.

Bestämmelser ang. liten brons-medalj utan band.

Resultat kan uppnås vid tävling, där pris ej erövrats.

Högst 2 st. medaljer i varje grupp få erövrats.

Idrottsman, som under året tillhört annan förening, med undantag för specialförening, äger ej rätt att erövrta medaljerna.

Idrottsman, som inom eller utom föreningen erövrat 5 pris i resp. grupp, får ej medaljer i denna.

Klassindelning inom grupperna.

Klass I.

Seniorer, som under året erövrat pris inom resp. grupp, samt juniorer och old-boys, som under året inom resp. grupp erövrat 1:a pris i allmän tävling.

Klass II:

Seniorer, som under året icke erövrat pris inom resp. grupp, samt juniorer och old-boys, som under året erövrat pris inom resp. grupp.

Klass III:

Seniorer över 28 år, som under det senaste året icke deltagit i allmän tävling i allmän idrott samt juniorer, som under året icke erövrat pris inom resp. grupp.

FÖRSÄKRINGS-KOMPANIET.

Generalagentur för
— HANSA —
Hamngat. 13, 2 tr.
R. T. 31550 - A. T. 1019
Förmedlar alla slag
av försäkringar

Ombud i D. I. F.: C. G. SWANBERG

Juvelerare

O. B. Sjögren

Drottninggat. 80 Sportpriser
(Hörnet av Kungsgat.)

Grupp A.		klass I	klass II	klass III
		min. sek.	min. sek.	min. sek.
100 m.	12,2	12,8	14
200 »	25	26,8	29
400 »	56	60	65
800 »	2,12	2,22	2,35
1,500 »	4,30	4,55	5,15
5,000 »	17,00	18,00	20,00
10,000 »	37,00	42,00	48,00
Häckl. 110 m. ..		18,5	21,5	24

Grupp B.		klass I	klass II	klass III
		m.	m.	m.
Höjdhopp	1,60	1,50	1,35
Längdhopp	5,75	5,25	4,75
Trestegshopp	12,25	11,75	10,50
Stavhopp	3,00	2,75	2,40
Stående höjdh.	1,30	1,25	1,20
» längdh.	2,75	2,55	2,35

Grupp C.		klass I	klass II	klass III
		m.	m.	m.
Kulstötning	19,00	17,50	16,00
Spjutkastning	70,00	60,00	50,00
Diskus kastning	55,00	48,00	40,00
Släggkastning	30,00	25,00	20,00
Viktkastning	7,50	7,00	6,00

Bestämmelser för erövrande av seriebägare.

Bägarna äro A-bägare och B-bägare, och får under året endast erövrats endera slaget.

Tävlande skall för erövrande av bägare hava uppnått stipulerat resultat i tre grenar två gånger vid olika tillfällen.

Resultat, uppnådda vid föreningstävlingar eller allmänna tävlingar, räknas ej.

Vid tävling om seriebägare skola resultatet kontrolleras av tvenne Ö. S.-medlemmar eller styrelsemedlemmar i sektionen för allmän idrott eller godkända I klass domare i allmän idrott och godkända kontrollanter för idrottsmärket.

Löpning		A	B
		min. sek.	min. sek.
100 m.	12,1/5	12,3/5
200 »	25,3/5	27
400 »	57	59
800 »	2,12	2,18
1,500 »	4,30	4,50
5,000 »	17,15	18,00
10,000 »	36,00	38,00
Häcklöpn. 110 m. ...		19	20

Hopp		A	B
		m.	m.
Höjdhopp	1,55	1,50
Längdhopp	5,70	5,50
Trestegshopp	12,00	11,50
Stavhopp	2,80	2,60
Stående längdhopp	2,80	2,70
» höjdhopp	1,30	1,25

Kast		A	B
		m.	m.
Diskus kastning	58,00	50,00
Spjutkastning	70,00	60,00
Kulstötning	20,00	17,00
Släggkastning	30,00	25,00

DJURGÅRDAREN
utkommer med 12
nummer om året
och utdelas gratis
till föreningens
medlemmar.

Annonsavdelning.

ANNONSPRIS:
15 öre pr mm.
spalthöjd,
(Spaltbredd 58 mm.).
Mariginalannons
10 Kr.

GYNNA VÅRA ANNONSÖRER

HUVUDET PÅ SPIKEN

TRÄFFAR DU, OM DU KÖPER
DIN HAMMARE HOS

Alg. Nilssons
Järnaffär

Birger Jarlsgatan 29, Sthlm.
Riks 90 52. Allm. 53 70.

M Ö B L E R

av finare och enklare slag utföras på beställning.

R E N O V E R I N G

av antika möbler samt ompolering och boning.

BÜTIKSINREDNINGAR, BYGGNADER

och för övrigt allt vad till yrket hörer utföras till
humana priser av

O. B. HANSSONS

RENSGATAN 16. — SNICKERI. — Allm. T. 260 12.

WESSLINGS

LEVERERADE ALLA DE FÖR-
TRÄFFLIGA VARORNA TILL
VÅR SENASTE

BASAR.

Denna firmas värdefulla och in-
tressanta "Rådgivare för basar-
anordnare" erhålles fritt.

Adressen är:

Wesslings Kortvaru-Aktiebolag
Kornhamnstorg 49, STOCKHOLM.

DJURGÅRDARE!

Samla Edra

IDROTTS-FOTOGRAFIER

HERZOGS AMATÖRALBUM

Försäljas i varje välsorterad Bok- och
Pappershandel eller Fotografiskt magasin.

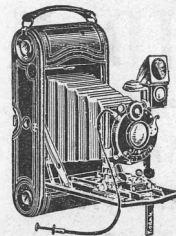
FRANS SVANSTRÖM & Co. PAPPERSHANDELSAKTIEBOLAG

Detaljaffärer:

Myntgatan 1 Drottninggatan 6
Norrmalmstorg 1 Södermalmstorg 8
Jakobstorg Handverkareg. 8.

Rit- & Skrivmaterial

IDROTTS-
MANNEN

KÖPER SIN
KAMERA

OCH ÖVRIGA UTRUSTNING, SAMT LÅTER
FRAMKALLA, KOPIERA OCH FÖRSTORA
SINA BILDER HOS

A.-B. Hasselblad-Scholander
HAMNGATAN 16.

OM DU VILL TRÄFFA IDROTTS-
KAMRATER SÅ GÅ ALLTID TILL

FEITH'S

Strandvägen 1, Drottninggat. 40
Hornsgatan 1 ∴ Sveavägen 21

Velocipeder
äro eleganta,
solida och
lättgående

HUSQVARNA
Generaldepôt
STOCKHOLM

Hos

BOESËNS FOTO-MAGASIN

GREVTUREGATAN 1

kopierar man bäst,
framkallar forstast,
förstorar billigast.

Gedigna

Guld- och Silverarbeten

Juvelerare

O. B. Sjögren

Drottninggat. 80, (hörnet av Kungsgat.)

Djurgårdare

Du blir väl rakad, klippt och
behandlad om Du går till

Raksalongen Majorsgatan 2

påstår en av våra revisorer.

Till

SÖDERBERGS KONDITORI

HAMNG. 36, BIRGERJARLSG. 3

skall man gå o. frukostera,
luncha o. supera.
Där är treffligt, gott o. billigt

HERMAN JOHANSSON

Högbergsgatan 27 B.

disponerar denna annons-
plats, men har inte lämnat
manuskript.

Han säljer i alla fall
KOSTYMTYGER
till mycket billiga priser.

LANGBORGS

5 Birger Jarlsgatan 5.

Förnämsta inköpskälla för all
slags förstklassig Sportmaterial

Gummiskor, Spikskor, Fotbollsskor.

VID MÅLET

för erhållande av förstklassiga Artiklar till
**SOMMARSPORT, BOXNING,
FISKE, JAKT och SKYTTE**
är Ni först då de inköpas hos

Mauritz Widforss' H.-A.-B.

— Kungl. Hovleverantör —

Klarabergsgat. 31, Drottninggat. 88, Götgat. 11

Hovjuvelerare

HALLBERG

Stockholm - Drottninggatan 6

MALMÖ, ESKILSTUNA,
SUNDSVALL, ÖREBRO,
SKÖVDE, KARLSHAMN,
JÖNKÖPING, UPPSALA,
GÖTEBORG.

Fullständig uppsättning
av
Idrottsredskap & Fotbolltillbehör
hos
**Bröderna Sandströms
Sportaffär.**

BIRGER JARLSGATAN 23.

NÄRA STUREPLAN